

fuldkommen Frie bleve fremsførte af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Steen), der nys havde Ordet. Den ærede Rigsdagsmand viste, at han tilfulde havde forstaaet den ærede Rigsdagsmand, der havde reist dette Spørgsmaal; men den sidste ærede Rigsdagsmand (Tscherning) viste i sit Svar, at han ikke vilde indlade sig paa den rette Forstaaelse af Sagen. Det er aldeles soleklart, hvad der blev gjort gjældende af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Steen), at det Spørgsmaal, som er reist, er ene og alene et Regnskabsspørgsmaal for Aaret 1855—56, hvilket jeg, for Diebliffet, ikke paa nogen Maade anseer mig berettiget til her at indlade mig paa. Der kommer nok det Tidspunkt, da dette Spørgsmaal staaer paa Dagsordenen; men det ligger ikke for til Forhandling nu. Efter min Mening er der et ganske andet Punkt, som den ærede Rigsdagsmand kunde bringe under Forhandling nu, og det er, hvorledes de Regler, som han fremhævede, deels i Fællesforfatningsloven og deels i de nærmest for Kongeriget gjældende Bestemmelser skulle anvendes for det Aar, hvorom Finantslovsforslaget handler. Med Hensyn til dette Punkt, er jeg aldeles beredt til at møde den ærede Rigsdagsmand, hvorimod jeg for Tiden paa ingen Maade kan indlade mig paa en Sag, som efter min Opfattelse ligger aldeles udenfor nærværende Sag. Og jeg maa, forsaavidt det ærede Medlem talte om, at man paa Indtægtsiden i Finantsforslaget for 1857—58 kunde opføre et fra Aaret 1855—56 formeentligt hidrørende Krav, erklære, at et Forslag af denne Art vilde være aldeles uberegtiget, vilde staae i fuldkommen Strid med al tidligere Praxis i denne Henseende. Ethvert Forsøg paa ad denne Vej at bringe Spørgsmaalet ind under nærværende Finantsforslags Behandling, maa jeg møde med den bestemteste Modstand. Det første lille Spørgsmaal, som den sidste ærede Rigsdagsmand (Tscherning) indledningsviis reiste, beklager jeg heller ikke at kunne indlade mig paa, da det ikke henhører under mit Omraade; jeg har ingen Ret til at øve nogen Indflydelse paa det Forhold, hvorom den ærede Rigsdagsmand talte.

Tscherning: Turde jeg bede den ærede Formand om Ordet.

Formanden: Ja, med Thingets Tilslæbelse (Ja!) skal jeg give den ærede Rigsdagsmand Ordet.

Tscherning: Den ærede Minister har i dette Diebliff gjort mit lille Spørgsmaal til et meget stort. Hvor skulle vi søge Ushjælp for store Brøst, naar ikke vor Finantsminister vil være istand til at træde imellem og rydde Hindringerne af Veien? Men jeg vil sige den ærede Minister, at han har det i sin Magt; thi han kan bringe en Lov ind om at udgive rentebærende Gæstefillinger; det er den Art Sedler, som vi kunne udgive. Vi maae vide og være os det bevidst, hvad vi kunne gøre, og vi skulle i fornødent Tilfælde gøre det; vi skulle ikke lade os byde en saadan Behandling. Hvem siger os forøvrigt, at ikke Gæstefillingerne savnes, fordi man stabler dem op i den Formening, at der skal komme gule Penge istedetfor de røde; men det skal den ærede Minister sikkre os for. Han skal vide at skaffe os en saadan Stilling, at vi enten kunne vogte os selv, eller ogsaa skal han vide igjennem Kongens Indflydelse at værne om os. Det lille Spørgsmaal bliver saaledes stort; men Ministeren begik, troer jeg, en Feil, ikke ved at svare, som han gjorde, men ved ikke at svare, at han skulde gøre, hvad han kunde. Dermed veed jeg rigtignok, at det kunde være meget lidt; men det er altid vanskeligt under saadanne Omstændigheder. Den ærede Minister meente iøvrigt, at her hørte dette Spørgsmaal ikke hjemme.

Jeg skal gaae over til det næste Punkt, angaaende denne Ufuldstændighed, som der er ved Indtægtsiden i Aar; thi den er efter min Mening 800,000 Rd. for ringe; der mangler en Post. Jeg skal bringe den ind, idetmindste ved anden Behandling, ved at foreslaae tilføiet en Post 15, ved hvilken vi tage til Indtægt her i Budgettet disse 800,000 Rd.; thi saa troer jeg de komme ind, og det kan